

Arrest

nr. 28 340 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2009, genomen in uitvoering van de beslissing van 11 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HOLAIL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 16 februari 2001. Op 27 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 28 juni 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt.

Op 2 augustus 2001 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 augustus 2001, neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 31 oktober 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt. Verzoeker dient een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State, dat wordt verworpen op 2 april 2004 bij arrest nr. 130.100.

Op 25 mei 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2004 dient verzoeker voor de derde maal een asielaanvraag in. Op 18 juni 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 juni 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 mei 2004, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 2 augustus 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 17 januari 2005 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk op 14 maart 2007. Aan verzoeker wordt op 26 maart 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten overhandigd, dat werd genomen in uitvoering van de beslissing van 14 maart 2007.

Op 24 juni 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 februari 2009 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. Op 3 maart 2009 wordt in uitvoering van de beslissing van 11 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Beide beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2009. Dit zijn de bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*"(...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.02.2001 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Engels leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft met meegeleverde aanwervingsbelofte, een certificaat van co-decision role-play heeft, een attest maatschappelijke oriëntering heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen van o.a. het OCMW Diepenbeek voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan op 16.02.2001. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene vroeg een tweede maal asiel aan op 02.08.2001. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene vroeg een derde maal asiel aan op 01.06.2004. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 05.08.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verbleef tussen zijn asielprocedure in en sinds zijn laatste asielprocedure illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ruim 4 maanden voor de 1ste, bijna 3 maanden voor de 2de en ruim 2 maanden voor de 3de – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf. Betrokkene verwijst hier naar het regeerakkoord van de regering Leterme d.d. 18.03.2008, waar inderdaad o.a. gesproken wordt over economische migratie en het mogelijk optellen van termijnen van procedures om in aanmerking te komen voor een regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Dus dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

☐ *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05.08.2004*

☐ *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 18.06.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”*

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Ze meent dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Zo stelt de verwerende partij dat verzoeker een maatregel aanvecht waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfstoestand en verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker onder meer reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 26 maart 2007. De beroepstermijn om dit bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten is verstreken, zodat het bevel definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2007 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790). De vordering is onontvankelijk voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2009.

Ter terechtzitting wijst de verzoeker evenwel op niet nader bepaalde recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat het belang van verzoeker behouden blijft zelfs wanneer vastgesteld wordt dat een eerder bevel definitief en uitvoerbaar is.

Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat zo er al zulke rechtspraak bestaat, dit zeker geen vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitmaakt.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker verwijst naar het regeerakkoord Leterne I van maart 2008 dat een langdurige procedure als criteria voor regularisatie van verblijf heeft vooropgesteld. Er zou nadien zo snel mogelijk een omzendbrief komen waarin de criteria verder zouden uitgewerkt worden, wat nog altijd niet gebeurd is. Op 27 maart 2009 heeft de minister een instructie gegeven aan de verwerende partij, met betrekking tot de interpretatie van 'prangende humanitaire situaties' zoals vermeld in het regeerakkoord. Deze instructie is een begin van uitvoering van het regeerakkoord. De instructie dateert evenwel van na de bestreden beslissing, doch het is een bevestiging dat de verwachtingen die verzoeker had op basis van de in het regeerakkoord aangekondigde omzendbrief, gerechtvaardigd waren. Gelet op het feit dat verzoeker valt onder de criteria van het regeerakkoord van 18 maart 2008 en er op heden een begin van uitvoering is, meent verzoeker dat de motieven met betrekking tot het regeerakkoord in de bestreden beslissing niet volstaan en dat bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat mocht men van mening zijn dat de redenering met betrekking tot het regeerakkoord niet opgaat, hij meent dat de verwerende partij minstens het vertrouwensbeginsel geschonden heeft en dat zij nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom zij het verbod om een beslissing te nemen in een dossier waarbij verzoeker in aanmerking komt voor regularisatie niet respecteert. Verzoeker werpt op dat in de afgelopen maanden meermaals gesteld werd dat het criterium "langdurige procedure" reeds uitwerking zou hebben in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie en dat er in hun dossiers

geen negatieve beslissingen zouden genomen worden. Verzoeker verwijst hierbij naar verschillende persberichten. Vervolgens toont verzoeker aan te voldoen aan de regularisatiecriteria, daar zijn procedure (asiel + Raad van State) van vijf jaar onder het genoemde criterium 'lange procedure' valt, daar hij een vaststaand werkaanbod voorlegt, en daar hij een zeer goede integratie kan aantonen, wat valt onder het derde criterium van het regeerakkoord, namelijk de duurzame lokale verankering. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoeker niet gehonoreerd werden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing in hoofddeel niet gemotiveerd is en ondergeschikt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Vooreerst herhaalt verzoeker zijn uiteenzetting aangaande het regeerakkoord van maart 2008 en de instructie van de minister van 27 maart 2009. Vervolgens stelt verzoeker in hoofddeel dat de door de overheid opgewekte verwachtingen naar aanleiding van het regeerakkoord wel degelijk gerechtvaardigd zijn, gezien er op heden een begin van uitvoering is, zodat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd waarom ten aanzien van verzoeker, die binnen de criteria valt van het regeerakkoord van 18 maart 2008, een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen. De verwerende partij heeft niet afdoende gemotiveerd omtrent de criteria opgenomen in het regeerakkoord.

Ondergeschikt meent verzoeker dat desalniettemin de motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel geschonden werden, daar de verwerende partij nalaat in de bestreden beslissing te motiveren waarom zij het verbod om een beslissing te nemen in een dossier waarbij verzoeker in aanmerking komt voor regularisatie, hetgeen blijkt uit verscheidene krantenartikels, niet respecteert.

Met betrekking tot het criterium 'langdurige procedure' herhaalt verzoeker dat dit reeds uitwerking zou hebben, in die zin dat er lijsten gemaakt zouden zijn van personen die op basis van dit criterium in aanmerking komen voor regularisatie en dat er in hun dossiers geen negatieve beslissingen genomen zouden worden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd is, daar er geenszins verklaard wordt waarom in dit dossier, dat duidelijk in aanmerking komt voor een positieve beslissing op basis van het criterium 'lange procedure' uit het regeerakkoord, plots wél een negatieve beslissing genomen wordt vooraleer er duidelijkheid is omtrent de omzendbrief.

Met betrekking tot het criterium vaststaand werkaanbod vermeldt het regeerakkoord dat mensen zonder papieren die een vaststaand werkaanbod kunnen voorleggen en aanwezig waren op het grondgebied op 31 maart 2007, op basis hiervan een arbeid- en verblijfsvergunning zullen kunnen krijgen. Het KB waarin een arbeidsvergunning D wordt ingesteld voor de personen werd reeds voorbereid. Verzoeker valt onder deze categorie daar hij een vaststaand werkaanbod bij N.V. (...) heeft overgemaakt en hij op 31 maart 2007 in België verbleef. Het is onlogisch om intussen mensen die duidelijk in aanmerking komen voor economische migratie uit te wijzen, zodat de motiveringen dat deze gegevens het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet niet afdoende is.

Daar het eerste middel grotendeels een herhaling vormt van het tweede middel en ook op het tweede middel voortbouwt, wordt erop gewezen dat voor een goed begrip van onderstaande analyse beiden samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2

en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker uit voorts kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen verder vanuit dit oogpunt zullen worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker haalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als eerste buitengewone omstandigheid zijn lange asielprocedure aan. Hij stelde dat zijn procedure meer dan vijf jaar duurde en verwees naar de regeringsverklaring van maart 2008, dat duidelijk stelt dat mensen die lange tijd in de asielprocedure zaten, geregulariseerd zullen worden en erop wijst dat de termijn van 3 of 4 jaar wordt uitgebreid naar 4 of 5 jaar in procedure waarbij de procedure voor de Raad van State en/of artikel 9.3 oude Vreemdelingenwet volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. De tweede buitengewone omstandigheid die verzoeker aanhaalde, betrof zijn vaststaand werkaanbod en het feit dat hij aanwezig was in België voor 31 maart 2007, waarvoor hij verwijst naar de nota van de onderhandelende regeringspartijen. Ondergeschikt verwees verzoeker naar zijn integratie, zijn lokale verankering en zijn werkbereidheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker is het niet eens met de motieven die hieromtrent worden weergegeven in de bestreden beslissing en stelt dat de motieven niet afdoende zijn. Hij verwijst opnieuw naar het regeerakkoord om aan te tonen dat hij wel degelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en dit omdat hij valt onder de regularisatiecriteria die werden opgenomen in het regeerakkoord Letermé I, dat inmiddels een begin van uitvoering kreeg en waarbij in de nabije toekomst een omzendbrief van de minister van Migratie- en asielbeleid verwacht wordt. Verzoeker steunt zijn argument door te verwijzen naar allerhande persberichten en uitspraken van de bevoegde instanties. Verzoeker stelt bijgevolg: *“Het is dan ook duidelijk dat in casu de gedane toezeggingen, uitspraken en het gewekte vertrouwen van de overheid door haarzelf beschaamd zijn en dat de opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van verzoekers niet gehonoreerd werden”*.

Betreffende het regeerakkoord dat werd afgesloten in maart 2008, wijst de Raad erop dat hij geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch een juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont de verzoeker dit aan. Ook toont de verzoeker geen vaste gedragslijn aan van de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. De verwerende partij heeft in alle redelijkheid gesteld dat de omzendbrief die in de regeringsverklaring aangekondigd is nog niet werd gefinaliseerd, noch gepubliceerd zodat in afwachting van deze circulaire de huidige regels onverkort gelden. Hoogstens

kunnen de oude regels als een vaste gedragslijn worden aanzien. Te dezen dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de som van de drie doorlopen asielprocedures zich niet uitstrekt over een termijn van 4 à 5 jaar, doch niet eens één jaar telt, zodat verzoeker ook niet kan voorhouden dat van deze gedragslijn is afgeweken. Waar verzoeker stelt dat er inmiddels een begin van uitvoering van het regeerakkoord was, daar er instructies werden overgemaakt op 27 maart 2009 met betrekking tot de interpretatie van 'prangende humanitaire situaties', stelt de Raad vast dat deze instructies dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder nog geen rekening diende te houden met een eventuele vaste gedragslijn die hieruit in de toekomst zou kunnen voortvloeien. Bijgevolg diende de verwerende partij zich op het ogenblik van de bestreden beslissing te laten leiden door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en was zij in het bezit van een grote discretionnaire bevoegdheid daar door de minister nog geen vaste gedragslijn werd uitgewerkt en overgemaakt, zodat niet wordt aangetoond dat het vertrouwensbeginsel is geschonden. Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Waar verzoeker stelt dat hij voldoet aan het criterium lange procedure, daar zijn procedure (asiel + Raad van State) van vijf jaar onder het genoemde criterium valt en de motivering hieromtrent niet afdoende is, wijst de Raad erop dat verzoeker enkel de motieven aangaande het regeerakkoord herneemt, doch dat verweerder daarnaast het volgende motiveerde:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan op 16.02.2001. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.06.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene vroeg een tweede maal asiel aan op 02.08.2001. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 31.10.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene vroeg een derde maal asiel aan op 01.06.2004. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 05.08.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verbleef tussen zijn asielprocedure in en sinds zijn laatste asielprocedure illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ruim 4 maanden voor de 1ste, bijna 3 maanden voor de 2de en ruim 2 maanden voor de 3de – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. “

en

“Dus dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.”

Hieruit, alsmede uit de stukken van het administratief dossier, blijkt zoals voormeld, dat geen van de drie asielprocedures lang geduurd heeft, respectievelijk 4 maanden, 3 maanden en 2 maanden. Zelfs de som van de drie procedures van verzoeker strekt zich nog niets eens uit over een termijn van 1 jaar. Bijgevolg gaat het argument dat verzoeker geregulariseerd dient te worden op grond van de lange duur van zijn asielprocedure niet op. Tot nog toe is het de vaste gedragslijn van de verwerende partij om de duur van de asielprocedure voor de Raad van State niet mee te tellen, zoals verzoeker zelf stelde in zijn aanvraag. Met de intentie om dit in de toekomst te wijzigen kan zoals hoger uiteengezet geen rekening worden gehouden. Dergelijke intentie kan geen grond tot nietigverklaring vormen. Verweerder heeft dan ook uitvoerig geantwoord zowel op de ingeroepen lange termijn, als de reden waarom de door verzoeker gehanteerde nieuwe criteria niet worden toegepast.

Waar verzoeker stelt dat de motivering omtrent zijn goede integratie en het neergelegde vaststaande werkaanbod niet afdoende is, daar dit twee criteria zijn die werden opgenomen in het regeerakkoord en verzoeker zich in de voorwaarden van dit regeerakkoord bevindt en men dus niet kan volstaan met een verwijzing naar artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoger reeds is gebleken dat verzoeker zich niet kon beroepen op de criteria die werden opgenomen in het regeerakkoord gezien deze nog niet in wetgeving is omgezet, zodat verweerder redelijkerwijze het volgende kon motiveren:

“Het feit dat betrokkene sinds 16.02.2001 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Engels leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft met meegeleverde aanwervingsbelofte, een certificaat van co-decision role-play heeft, een attest maatschappelijke oriëntering heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen van o.a. het OCMW Diepenbeek voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister de elementen van integratie niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat de motivering niet afdoende is. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hieraan wordt toegevoegd dat de integratie van verzoeker in casu nog niet aan de orde was, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek over de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

Waar verzoeker nog een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze deze artikelen geschonden werden. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond, zodat het eerste en het tweede middel ongegrond zijn.

Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2009. Uit voormelde bespreking is gebleken dat het beroep in zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2009 onontvankelijk is, zodat dit middel niet dient te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU